

3 min

[Lees later](#)

-
-
-

Theo gaf het Nederlandse rugby vleugels en een ruck

Theo Snijders 1937 - 2020

[Nicolette van der Werff](#) Uit de krant van vandaag

Theo Snijders' grootste prijs was zijn zoon Michiel. ©.

Met vereende krachten is alles mogelijk, wist de Haagse meubelstoffeerder en rugbybondcoach. Maar soms is er een stunt nodig. Daar wist Theo Snijders voor te zorgen.

Theo Snijders (3 april 1937 - 16 maart 2020) gaf het Nederlands rugby vleugels. Als bondscoach van een piepklein rugbylandje beseftte hij heel goed dat discipline en talent niet voldoende waren tegen grote traditionele rugbylanden als Italië en Spanje.

Daar was een stunt voor nodig en die kwam er. Theo introduceerde de ruck. Een manoeuvre waarbij een kluitje spelers de ovale bal op de grond met de voeten beschermt en voortbeweegt tot het moment dat de bal kan worden opgepakt en worden doorgespeeld. Theo had de nieuwe beweging bij een Schots team gezien en zag mogelijkheden voor Nederland. Dankzij dat tactisch inzicht, en heel veel trainen, vond Nederland in de voorrondes voor het WK van 1991 aansluiting bij de subtop van Europa. De Italianen en Spanjaarden wisten niet wat ze zagen en riepen de Haagse meubelstofferder uit tot 'coach van het toernooi'.

Theo was opgegroeid in de Schilderswijk. Hij werd zeeman omdat hij wat van de wereld wilde zien. Na een paar jaar werd die wereld plots wat minder interessant omdat hij een knappe Haagse kapster had leren kennen. Als stofferder kon hij onmiddellijk bij zijn vader aan de slag. Tegelijkertijd ontdekte hij het rugby. In een café van zijn familie aan het Achterom werd hij gevraagd een keertje mee te spelen. Het spel was, net als bij zijn vrouw het geval was, liefde op het eerste gezicht. Beide liefdes zou hij nooit meer loslaten.

Clubhuis

Rugby stelde echter nog niet veel voor. Enkele Hagenaars op een veldje noemden zichzelf HRC. Maar er was geen clubhuis voor een biertje, laat staan een mogelijkheid om lekker fris te kunnen douchen. Om dat probleem te tackelen haalde de club zichzelf een jaar uit de competitie en bouwde, eigenhandig, een volwaardig clubhuis aan de Theo Mann-Bouwmeesterlaan.

Een kolfje naar de hand van Theo, die wist dat met vereende krachten alles mogelijk is. Hij zette met een paar man een jeugddivisie op, trainde en coachte en was met zijn vrouw, die achter de bar en in de keuken stond, een van de drijvende krachten achter het succes van de Haagse rugbyclub.

Dat hij zich iedere avond opnieuw aan zijn vrouw moest voorstellen omdat hij dankzij zijn sport wel erg veel van huis was, was iets waar zij liefdevol mee omging.

Na een dag hard werken op de zaak, waar musea en paleizen hun meubels lieten stofferen, reed Theo, haastje-repje, naar Delft om daar rugbyende studenten te coachen. Vervolgens ging hij door naar het Leidse Diok om ze daar het kunstje te leren. Weken, maanden, jaren achtereen. Maar niet zonder resultaat. Diok werd tien keer landskampioen, de Delftse studenten speelden in de ereklasse en HRC won alle prijzen die er te winnen waren, waardoor de Haagse club het Guinness Book of Records haalde.

Liplezers

De grootste prijs was echter een klein jongetje dat hij nooit meer had verwacht maar dat desondanks toch kwam. Vader en zoon waren twee handen op één buik. De mannen hoorden bij elkaar. „Ben je er klaar voor?" vroeg de bondscoach toen hij zijn 19-jarige zoon in de wedstrijd tegen Australië het veld instuurde. Alleen geoefende liplezers hadden de vraag van de coach, in een klassieke lange regenjas en met snor, tijdens de uitzending van Studio Sport gezien.

Theo had een imposante staat van dienst. Maar die viel in het niet bij wat hij op persoonlijk vlak voor jongens (en meiden!) heeft betekend. In Delft kreeg Theo van de TU een meidenteam toegewezen om te trainen. Hij behandelde ze exact hetzelfde.

Vlammen

Respect en discipline waren belangrijk. Jezelf beheersen als het moet, vlammen als het kan en altijd alles geven, is niet alleen belangrijk in de sport, liet Theo zien. Hij was altijd eerlijk en recht door zee. Als zijn sterspeler commentaar had op de scheids dan mocht die direct het veld verlaten. Theo eiste goed gedrag van zichzelf maar ook van z'n spelers. Hij was daarin een voorbeeld voor velen.

Op zijn sterfbed kwamen vele (oud-)rugbyspelers afscheid nemen. Toen het moment daar was, keek de oude bondscoach naar zijn zoon. „Ben je er klaar voor?" fluisterde hij. 'Ja', zei Michiel maar hij bedoelde 'nooit van m'n leven'. Theo begreep het. De geliefde rugbytrainer Theo Snijders overleed, na een lang en mooi leven, in het bijzijn van zijn gezin, op 82-jarige leeftijd